

морально належним чином, а з іншого – їй необхідно задовольнити свої потреби, реалізація яких дуже часто пов'язана з порушенням моральних норм.

Цей внутрішній конфлікт між піднесеним ідеалом і практичним розрахунком, моральним боргом і безпосереднім бажанням існує завжди і в усіх сферах життя. Але особливо напружено він проявляється в етиці ділового спілкування, тому що саме в цьому виді спілкування основний предмет, з приводу якого воно утворюється, є зовнішнім для індивідів.

Спілкування – процес взаємодії громадських суб'єктів: соціальних груп, спільнот або осіб, в якому відбувається обмін інформацією, досвідом, здібностями і результатами діяльності.

Спілкування виступає як спосіб буття суспільства і людини. Саме в процесі спілкування відбуваються соціалізація особи і її самореалізація. Специфіка ділового спілкування обумовлена

тим, що воно виникає на основі і з приводу певного виду діяльності, пов'язаної з виробництвом якого-небудь продукту або ділового ефекту. При цьому сторони ділового спілкування виступають у формальних (офіційних) статусах, які визначають необхідні норми і стандарти (у тому числі й етичні) поведінки людей. Як і всякий вид спілкування, ділове спілкування має історичний характер, воно проявляється на різних рівнях соціальної системи і в різних формах. Його відмінна риса – воно не є самоціллю, а служить засобом для досягнення будь-яких інших цілей.

Кінцевим результатом домінування етики в діловому спілкуванні є формування етичної культури кожного члена організації.

Таким чином, ділове спілкування має історичний характер; характеристика його функцій свідчить, що відмінною рисою його є те, що воно не є самоціллю, а служить засобом для досягнення яких-небудь інших цілей, зв'язаних з практичною діяльністю людини.

Література та джерела

1. Котлер Ф. Основы маркетинга / Ф. Котлер: [пер. с англ.]. – М.: Прогресс, 1990. – С. 680 – 682.
2. Психология и этика делового общения / Под ред. проф. В. Н. Лавриненко. – М.: ЮНИТИ, 2005. – 315 с.
3. Трейси Д. Менеджмент с точки зрения здравого смысла / Д. Трейси; [Пер. с англ.]. – М.: Автор, 1993. – 487 с.
4. Сафьянов В. И. Этика общения: учебное пособие / В. И. Сафьянов. – М.: Мир книги «Ганда», 1999. – 164 с.
5. Ломов Б. Ф. Методические и теоретические проблемы в психологии / Б. Ф. Ломов. – М.: Наука, 1984. – 253 с.
6. Психологический словарь. – М.: Педагогика-Пресс, 1999. – 232 с.

В статье раскрывается роль общения в жизни человеческого общества, его виды, цели каждого вида общения. Автор рассматривает сущность и содержание делового общения, общественные и личные цели партнеров общения, принципы делового общения. Интересным является анализ потребностей человека – участника делового общения. Раскрывая функции делового общения, автор анализирует особенности делового общения.

Ключевые слова: общение, деловое общение, виды общения.

The article reveals the role of communication in the life of human society, its types, the purpose of each type of communication. The author considers the essence and content of business communication, public and personal goals of the partners of communication, principles of business communication. Interesting is the analysis of the needs of a person – the participant of business communication. Revealing the functions of business communication, the author analyses the peculiarities of business communication.

Key words: communication, business communication, types of communication.

УДК 378.147:316.6

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНО-ПРОФЕСІЙНОЇ ЗРІЛОСТІ У МАЙБУТНІХ СОЦІАЛЬНИХ ПЕДАГОГІВ

Хмурина Тетяна Олександрівна
м. Тернопіль

Розглянуто сучасні тенденції розвитку педагогічної освіти, спрямовані на всебічний розвиток майбутнього фахівця як особистості, професіонала, активного члена суспільного життя. З'ясовано, що саме соціально-професійна зрілість відображає сформованість фахівця у цих напрямках. Обґрунтовано, що системний підхід до формування соціально-професійної зрілості майбутнього соціального педагога стане запорукою підготовки висококваліфікованих спеціалістів соціально-педагогічної сфери професійної діяльності.

Ключові слова: соціально-професійна зрілість, формування, системний підхід, навчальна діяльність, неперервна практична підготовка, позанавчальна діяльність.

Сучасні реалії України характеризуються кардинальними політичними, економічними, культурними, і соціальними змінами,

які вплинули на соціальну ситуацію у суспільстві і відповідно, на пріоритети професійної соціально-педагогічної діяльності. Розширення сфери професійної діяльності соціального педагога, інтенсивність суспільних змін, упровадження нових соціальних стандартів, цінностей поставили концептуально нові вимоги до особистості соціального педагога.

Завдання соціально-педагогічної діяльності полягає у забезпеченні оптимальних умов саморозвитку, активної життєдіяльності, та життєвої реалізації для різних категорій клієнтів на мікро-, мезо – і макро рівнях. Тому процес професійної підготовки соціальних педагогів має бути глибинним, різностороннім та сприяти формуванню їх соціально-професійної зрілості. Саме тому на сучасному етапі важливим напрямом роботи є вивчення і аналіз стану та можливих шляхів удосконалення процесу формування соціально-професійної зрілості майбутніх соціальних педагогів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить про те, що проблема соціально-професійної зрілості майбутніх соціальних педагогів досі залишалася поза увагою дослідників. Проте проблеми професійної підготовки соціального педагога у ВНЗ досліджували: А. Капська, В. Сидоров, В. Поліщук, Є. Холостова, І. Ковчина, Л. Міщик, С. Харченко, П. Гусак, Р. Вайнола, Ю. Галагузова, аналіз суті соціально-педагогічної діяльності, основних напрямів, змісту, форм і методів її здійснення вивчали А. Капська, В. Бочарова, І. Козубовська, О. Безпалько та ін.; особливості організації соціально-педагогічної діяльності розглядали у своїх дослідженнях Н. Заверіко, І. Зверева, О. Лавриненко, Г. Лактіонова та ін. Роботи цих науковців свідчать, що у період інтенсивного розвитку соціально-економічної сфери, розвитку соціально-педагогічної діяльності і розширення її сфер, недоцільно готувати майбутніх фахівців до виконання лише певних ролей і функцій.

Метою даної статті є аналіз особливостей формування соціально-професійної зрілості у майбутніх соціальних педагогів.

Соціально професійна зрілість соціального педагога – це інтегративна характеристика особистості соціального педагога, що включає його інтелектуальну, соціальну та професійну зрілість і виявляється у соціально-педагогічній спрямованості особистості, постійному прагненні до самовдосконалення, самореалізації в обраній професії, сформованості соціальної відповідальності, ініціативності, творчому підході до вирішення професійних завдань тощо.

Процес формування соціально-професійної зрілості не містить у своїй структурі завершального етапу, етапу безумовної соціально-професійної зрілості. Адже як тільки особистість перестає працювати над собою, професійно самовдосконалюватися, розвиватися як особистість соціально-професійна зрілість втрачає свою актуальність. Адже її суть полягає у прагненні соціального педагога до саморозвитку, пошуку нових форм, методів, засобів для удосконалення професійної діяльності, прояву творчого підходу при вирішенні складних професійних завдань. Особливістю формування соціально-професійної зрілості майбутніх соціальних педагогів є безперервність і системність даного процесу. Отже, соціально-професійна зрілість формується протягом усього трудового життя людини.

Системність даного процесу ми вбачаємо у забезпеченні формування соціально-професійної зрілості у навчальній діяльності, у процесі неперервної практичної підготовки, та використовуючи можливості позанавчальної діяльності.

Як зазначає Р. Вайнола, вирішальним фактором розвитку та саморозвитку майбутнього соціального педагога виступає позиція студента як суб'єкта навчально-виховної діяльності. Тому перед освітніми закладами, що забезпечують професійну підготовку майбутнього соціального педагога, постає надзвичайно перспективне завдання створення оптимальних психолого-педагогічних, дидактичних та організаційно-методичних умов для соціально-професійного розвитку студентів. Воно сформувалося відповідно до реальних можливостей сучасної багаторівневої, безперервної та дієвої системи професійної підготовки соціального педагога та забезпечується реалізацією провідних принципів, як-от: неперервність, різноманітність шляхів досягнення освітньої мети (диверсифікація), фундаментальність, комплексність, урахування динаміки змін освітніх потреб, духовно-моральних запитів населення [1, с.119].

Таким чином, найважливішою умовою підвищення якості підготовки соціальних педагогів Р. Вайнола, вважає орієнтацію практики викладання на застосування особистісно-орієнтованого підходу, при якому найважливішого значення набуває самоцінність того, хто навчається. Отже, метою професійної підготовки стає створення умов для розвитку цілісної особистості фахівця високого рівня кваліфікації, розвитку особистісних якостей, орієнтованого на майбутню професійну діяльність і на потреби про-

фесійного самовдосконалення [1, с.60-61].

У процесі фахової підготовки студент натрапляє на різноманітні шляхи досягнення мети професійного самовизначення. На початкових етапах навчання ця мета ще неконкретизована, чітко невизначена для студента, але потенційно існує. Цей період навчання можна обумовити як етап цілеспрямованого вияву активності особистості у виборі свого життєвого шляху. Він характеризується для кожного студента часом, глибиною проникнення в сутність явища, залежно від ролі суспільних інститутів до яких належить студент [1, с.68].

Концептуальні ідеї, що були обґрунтовані ЮНЕСКО мають велике значення для нашого дослідження. Вони ґрунтуються на гуманістичних ідеях і загальнолюдських цінностях. Основні ідеї цієї концепції полягають в наступному: людині потрібно створювати умови для повноцінного розвитку і всебічної діяльності протягом усього життя, на різних етапах її професійного становлення і розвитку, починаючи від вибору напрямку професійної діяльності і до постпрофесійного етапу життя [3, с.17-18]. Важливою для нашого дослідження є розроблене з позиції гуманістичних ідей концепція неперервної освіти П. Ленгранда, який стверджує, що у центрі всіх освітніх перетворень стоїть людина, для якої потрібно створити умови для повної реалізації її здібностей на протязі життя [4, с.165].

Для нашого дослідження провідне значення мають дослідження В. Поліщука, у яких розкривається суть професійної підготовки соціальних педагогів, як розгорнутої системи структури навчальних закладів, які створюють сприятливе середовище для особистісно-професійного формування фахівця і неперервного його професійного зростання [4, с.166]. Ефективність професійної підготовки соціальних педагогів, на думку автора, забезпечує «система неперервної професійної освіти, яка має цілісний і неперервний характер і включає в себе як підсистеми допрофесійну підготовку, різномірну професійну підготовку у ВНЗ, післядипломне навчання» [4, с.166].

Аналізуючи підсистеми неперервної професійної освіти В. Поліщук до них відносить: актуалізацію самопізнання і професійного самовизначення, профвідбір, допрофесійну підготовку; до різномірної професійної підготовки у ВНЗ – освітньо-кваліфікаційного рівня молодший спеціаліст, бакалавр, спеціаліст, магістр; післядипломне навчання як підсистема неперервної професійної освіти містить: оволодіння новими спеціалізаціями, перекваліфікацію, самоосвіту, підвищення кваліфікації.

Отже, В. Поліщук виділяє такі структурні компоненти неперервної освіти як: допрофесійна, різномірне професійна підготовка у ВНЗ, післядипломна освіта.

Для функціонування системи професійної підготовки соціальних педагогів необхідною умовою є ефективне функціонування системи структурних компонентів неперервної освіти. Взаємодія цих компонентів забезпечує неперервну професійну підготовку соціальних педагогів, досягнення визначених цілей і результатів соціально-професійного формування фахівця. [4, с.167].

Метою неперервної освіти у сфері професійної підготовки соціальних педагогів є формування високопрофесійного, соціально та професійно зрілого фахівця, компетентного та мобільного спеціаліста; створення умов для професійного самовизначення, та самореалізації у професії створення умов для професійного зростання, підвищення кваліфікації чи перекваліфікації на кожному етапі професійної діяльності [4, с.180].

Реалізація цієї мети забезпечить формування соціально-професійної зрілості соціального педагога, який здатний до кваліфікованого виконання своїх професійних обов'язків, конкурентноздатним, ініціативним та соціально активним та мобільним. Усі ці якості є безперечно необхідними для гнучкості та адаптивності спеціаліста у сучасних умовах, при швидких змінах змісту, функцій, форм, технологій і розширенням сфер професійної соціаль-

но-педагогічної діяльності.

На кожному етапі неперервної професійної соціально-педагогічної освіти мета різниця. Особливо нас цікавлять ті моменти що сприятимуть формуванню соціально-професійної зрілості у майбутніх соціальних педагогів. Отже, на етапі допрофесійної підготовки важливим є створення сприятливих умов для соціального становлення та усвідомлення особистістю свого місця у суспільстві; професійного самовизначення; розуміння особистістю суті та основних понять соціально-педагогічної діяльності та набуття елементарного досвіду соціально-педагогічної діяльності. Усе це стане підґрунтям для формування соціально-професійної зрілості майбутніх соціальних педагогів у процесі навчання у ВУЗі.

Мета ВНЗ, діяльність яких спрямована на професійну підготовку майбутніх соціальних педагогів як зазначає В. Поліщук «полягає у створенні оптимального освітньо-виховного простору для професійно-особистісного формування майбутнього фахівця, забезпечення пролонгованої діагностики з метою визначення відповідності рівня професійної підготовки освітньо-кваліфікаційним стандартам, визначення спеціалізації і майбутнього місця роботи» [4, с. 181].

У своєму дослідженні ми виходимо з того, що зростання соціально-професійної зрілості особистості студентів у навчально-виховній системі вищого навчального закладу здійснюється в прямій залежності від зростання активності самостійності студентів у позанавчальній діяльності.

Аналізуючи формування соціально-професійної зрілості студентів, акцентуємо також увагу на деяких особливостях позитивного впливу в цьому напрямку окремих аспектів зростання позанавчальної діяльності студентів. Ми розділяємо зауваження О. Михайлова, що зростання активності студентів у позанавчальній діяльності стає для них усвідомленням поєднання вимог соціуму, міри індивідуальної свободи та обставин що існують об'єктивно. Цю ситуацію можна охарактеризувати як одну з умов цілеспрямованого впливу на процес формування соціально-професійної зрілості особистості студентів [2, с. 75].

Як позанавчальну пізнавальну діяльність О. Михайлов розуміє сукупність професійних норм, ідеалів, окремих результатів суспільного впливу, які є також свідомим, індивідуальним підсумком переопрацювання об'єктивних впливів, заломлених через почуття та розум [2, с. 76].

Для студента зростання позанавчальної пізнавальної активності – своєрідна властивість його особистості, що дає змогу здійснювати зворотний вплив на оточення. Ця властивість знаходить вияв і в тому випадку, якщо студент усвідомлює не тільки ту обставину, що зближує його з іншими студентами свого фаху, а й свою відмінність у творчому самовираженні в реалізації професійної мети. За такої умов майбутній фахівець у змозі сформувати власну позицію й постати перед колегами не як простий функціонер, а як соціально-професійно зрілий фахівець.

О. Михайлов зазначає, що майбутній фахівець, удосконалюючи свою пізнавальну активність, усвідомлює себе не лише як соціально зрілу особистість, а як соціально-професійну одиницю. Таке виокремлення дозволяє студенту усвідомити й відчути свою значущість для тих хто його оточує, й відповідно зрозуміти відповідальність за себе перед ними, потім перед собою і як вищий рівень відповідальності за себе і за оточення перед іншими [2, с. 77].

На нинішньому етапі розвитку нашого суспільства, стверджує О. Михайлов, праця фахівця соціального педагога не може бути успішною тільки в умовах дотримання наявних стереотипів професійного мислення. За своєю природою будь-яка діяльність з людьми вимагає постійного оновлення методів та форм діяль-

ності, критичного самоаналізу й вияву творчих якостей розуму. В діяльності соціального педагога необхідно розв'язувати як суто інтелектуальні проблеми, котрі пов'язані із прогнозуванням робочого процесу, вибором оптимальних варіантів розв'язання наявної проблеми, аналізом одержаних результатів, так і проблеми морально-етичного характеру, що виникають у процесі професійного спілкування з клієнтами та в процесі розв'язання їх проблем [2, с. 78].

Основою самостійної пізнавальної діяльності студента є його самоосвіта. Вона реалізується на основі цілеспрямованої потреби особистості студента в постійному нагромадженні та оновленні знань за допомогою різних джерел. Самоосвіта є самопізнання людиною своїх сутнісних сил, що переходять у свідоме прагнення доповнити свої знання, здобувати нові в процесі цілеспрямованої, самостійної професійної діяльності.

Позанавчальна пізнавальна діяльність це така активність, яка вимагає від студентів не тільки виконання покладених обов'язків у навчанні, а й здатності здобувати додаткову пізнавальну інформацію, що сприяє реалізації власної програми соціально-професійного зростання. Це дає змогу студенту ознайомитись із наявним досвідом у цьому напрямку, визначити та реалізувати способи розв'язання сформульованих завдань [2, с. 78].

Створення оптимальних умов для творчого розвитку соціально зрілого студента передбачає педагогічно доцільне поєднання індивідуальних

групових форм організації навчального процесу, зростання ролі й значення міжособистих стосунків, розвиток творчої активності студентів [2, с. 92].

Навчання й розвиток особистості студента в напрямку формування його соціально-професійної зрілості залежить не лише від здібностей самого студента, його працездатності, наполегливості в оволодінні знаннями, а й значну роль тут відіграє характер мікросередовища академічної групи, всього навчального закладу, який відбивається на процесах мотиваційної сфери при виробленні ставлення до майбутньої професії, товаришів по навчанню, викладачів.

Майбутні соціальні педагоги у процесі навчання мають оволодіти не лише теоретичними знаннями, а й необхідними вміннями та навичками, способами застосування набутих знань у практичній роботі.

Навчальна соціально-педагогічна практика є складовою навчально-виховного процесу вищого навчального закладу, яка має забезпечити подальше закріплення та поглиблення отриманих теоретичних знань, набуття і вдосконалення професійних вмінь та навичок соціальних педагогів, залучення їх до практичної діяльності, подальший розвиток стійкого інтересу до майбутньої професійної діяльності.

Соціально-професійна зрілість студента характеризується широким спектром його діяльності в процесі навчання у ВУЗі, і кожен із видів має суттєве значення у її формуванні. Якщо студент уникає свідомого ставлення до навчально-пізнавальної діяльності, то він не може характеризуватися високим значенням рівня соціально-професійної зрілості.

Отже, формування соціально-професійної зрілості є складним процесом, запорукою ефективності якого є системний підхід, неперервність та використання усіх можливих засобів для досягнення кінцевої мети. Вивчення та впровадження моделі системи формування соціально-професійної зрілості майбутнього соціального педагога стане запорукою підготовки висококваліфікованих спеціалістів соціально-педагогічної сфери професійної діяльності.

Література та джерела

1. Вайнола Р. Х. Педагогічні засади особистісного розвитку майбутнього соціального педагога в процесі професійної підготовки: дис...д-ра пед. наук: спец. 13.00.04 «теорія і методика професійної освіти» / Ренате Хейкіївна Вайнола. – К.: 2006. – 542 с.

2. Михайлов О. В. Формування соціальної зрілості студентів економічного профілю: дис. канд. пед. наук: спец. 13.00.07 «Теорія і методика виховання» / Олександр Васильович Михайлов. – Кіровоград, 2000. – 201 с.
3. Ничкало Н.Г. Неперервна професійна освіта як філософська та педагогічна категорія / Н.Г.Ничкало // Неперервна професійна освіта: теорія і практика: наук.-метод. журнал. – К. – 2001. – Вип.1. – С.10-21
4. Поліщук В. А. Теорія і методика професійної підготовки соціальних педагогів в Умовах неперервної освіти: дис....д-ра. пед. наук: спец. 13.00.04 «теорія і методика професійної освіти» / Віра Аркадіївна Поліщук. – Тернопіль. 2006. – с. 454
5. Радул В.В. Становлення соціальної зрілості молодого вчителя: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. пед. наук: 13.00.01 «теорія і методика професійного образования» Валерій Вікторович Радул. – К., 1998. – 36 с.
6. Собчак. Зміст і форми професійної підготовки соціальних працівників у системі неперервної освіти США: дис....канд. пед. наук: спец. 13.00.04. – «теорія і методика професійної освіти» / Надія Мирославівна Собчак. – Тернопіль. 2004. – 216 с.
7. Яворська Г. Х. Соціально-професійна зрілість курсантів вищих закладів освіти МВС України: Монографія / Галина Харлампіївна Яворська. – Одеса: ПЛАСКЕ ЗАТ, 2005. – 408с., іл.

Рассмотрены современные тенденции развития педагогического образования, направленные на всестороннее развитие будущего специалиста как личности, профессионала, активного члена общественной жизни. Выяснено, что именно социально-профессиональная зрелость отображает сформированность специалиста в этих направлениях. Обосновано, что системный подход к формированию социально-профессиональной зрелости будущего социального педагога станет залогом подготовки высококвалифицированных специалистов социальнопедагогической сферы профессиональной деятельности.

Ключевые слова: социально-профессиональная зрелость, формирование, системный подход, учебная деятельность, непрерывная практическая подготовка, внеучебная деятельность.

Modern trends in pedagogical education development directed onto the versatile development of a future specialist as a personality, professional and active member of social life have been considered. It has been determined that social-professional maturity reflects the plenitude of a specialist in these aspects. It has been substantiated that systematic approach to formation of a future social pedagogue's social-professional maturity will be the pledge of highly qualified specialists in social-pedagogical sphere of professional activity training.

Key words: forming, approach of the systems, educational activity, practical preparation.

УДК 378:352:37.02:81

ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ЕСТЕТИЧНОГО ВИХОВАННЯ КУРСАНТІВ У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Цвяк Лариса Вікторівна
м.Хмельницький

В статті досліджуються ефективні педагогічні умови естетичного виховання майбутніх офіцерів-прикордонників у процесі вивчення іноземної мови (німецької). Визначено показники, які підвищують ефективність впровадження методів культурно-орієнтованого навчання. Сформульовані практичні рекомендації щодо стимулювання естетичного виховання курсантів під час вивчення ними дисциплін «Іноземна мова. Практичний курс» та «Лінгвокраїнознавство країни, мова якої вивчається».

Ключові слова: естетичне виховання, іноземна мова, курсант правоохоронного навчального закладу, творча робота, діалог культур.

Особливістю розвитку сучасного суспільства є процеси глобалізації, які визначають зближення країн і народів, посилення взаємодії, міжнародних контактів людей в різних, зокрема і професійних, сферах. Це призводить до змін в характері підготовки сучасних фахівців, їх підготовки до професійної діяльності в умовах багатонаціонального і полікультурного середовища, діалогу і міжкультурної взаємодії, вимагає підвищення культури спілкування та ідентифікації особистості в полікультурному суспільстві.

Як свідчить аналіз філософської літератури, естетичний розвиток є необхідним компонентом загальної культури людини в усі історичні періоди, хоча на кожному етапі соціального

розвитку змінюються умови і зміст естетичного виховання нового покоління.

Значущість ролі естетичного виховання в розвитку творчої особи особистості є безсумнівною. Не випадково багато великих мислителів минулого підкреслювали необхідність привнесення естетичного підґрунтя у викладання будь-якої дисципліни (Платон, І.Г.Песталоцці, Ф.Шиллер та інші).

В естетико-філософській літературі є велика кількість досліджень, які розкривають сутність, специфіку, завдання естетичного виховання, роль естетичного виховання у формуванні особистості. Значний внесок в теорію і методику цього напрямку педагогічної діяльності зробили роботи Ю.Б.Борева, О.О.Верем'єва [2], Д.Б.Кабалевського, М.С.Кагана, П.Ф.Каптерева, О.О.Кривцуна, М.Ф.Овсянникова, К.Д.Ушинського. Потенціал іноземної мови з метою формування естетичної культури студентів, естетичного виховання і самовиховання в навчальному процесі вузу досліджували О.М.Ковальов, В.М.Карташова [8], О.Ю.Харламова, Л.З.Абрамова.

Актуальність нашого дослідження зумовлена тим, що питання естетичного виховання курсантів правоохоронних навчальних закладів у процесі оволодіння іноземною мовою фактично не досліджені. Практика показує, що в сучасних умовах змінюються провідні функції в діяльності співробітників правоохоронних органів. Вони стають захисними і охоронними, відповідно змінюються вимоги до особистості сучасного співробітника